

Vajer: Fra Genevoldsmagtens Dage har Administrationen arvet en meget udstrakt Myndighed med Hensyn til at give reglementariske Bestemmelser for Havne og Broer. Denne Myndighed har dog naturligt sine Grænser, hvad der nu har viist sig i dette Tilfælde, idet den ærede Minister har troet at maatte henvende sig til Rigsdagen for at faae en yderligere Bemyndigelse. Naar Spørgsmaalet imidlertid dreier sig om en Sag af en saa omfattende Betydning, forekommer det mig, at man maa tage under nøiere Overveelse, hvor vidt man bør gaa i saa Henseende. Naar Omfanget af Administrationens Myndighed er tvivlsom, forekommer det mig, at den samme Lov maa røre sig fra Rigsdagens Side, men dersom dette Lovforslag bliver vedtaget uden Ændringer, tror jeg rigtignok, at Rigsdagen for en ubestemt Fremtid har frastrevet sig Ret til at øve nogen væsentlig Indflydelse paa Ordningen af disse Forhold. Den Lov, hvorom her er Tale, opstaar paa forskjellige Punkter. Der er Spørgsmaal om, hvorvidt Myndigheden gjælder for alle Havne eller ei; der er dernæst Spørgsmaal om, hvorvidt Lovgivningsmagtens Tiltrædelse er nødvendig eller ei, og endelig er der Spørgsmaal om, hvilke de Havne og Broer ere, og særligt de Broer, hvorom der kan være Tale. Af de Bemærkninger, der ledfagede Lovforslaget, da det blev forelagt i Landskshinget, faar man at vide, at det gjælder de Broer i Almindelighed, der findes for Landfærdselens Skyld, og der nævnes da eksempelvis Broen over Jessfjorden ved Frederiksfund, et Anlæg, der er af en ren privat Karakter; i alt Fald er det en Bro, der er bygget ved privat Foreanstaltning. Da jeg saae dette Lovforslag, forekom det mig naturligt at henvende sig, om det ikke skulde være ønskeligt at have nogle almindelige Bestemmelser i Lovsform, der ligesom kunde danne den Ramme, indenfor hvilken Administrationen kunde røre sig, naar det gjælder om at give reglementariske Bestemmelser for de enkelte Steder. Jeg kan heller ikke tro, at denne Opgave skulde støde paa nogen bestemt Vanstæthed. Der findes saaledes et Reglement af 1ste Juli 1848, som omfatter ikke mindre end 41 Rjbstadhaane. Det sidste Reglement er for Nørresundby af 17de November 1873, der, saavidt jeg, har ikke ringe Overensstemmelse med det tidligere nævnte. Jeg billiger fuldstændigt, at man ikke skal henvende sig til Rigsdagen for hvert enkelt saadant Reglement, om end noget Egnende har fundet Sted engang tidligere i Provindsialstandernes Tid, da Plakaten af 3die Februar 1847, som angik Rjstehavns Havn, blev forelagt Roeskilde Stænder. Jeg vilde dog, som sagt, ikke finde det rigtigt, om man uleilighede Rigsdagen ved hvert særligt Tilfælde, men de almindelige Bestemmelser mente jeg, det var ønskeligt at have i Lovsform. Jeg foreslog ikke efter 1ste Behandling Besættelsen af et Udvalg

af forskellige Grunde, og blandt andre af den, at jeg tror, det er en Sag, der trænger til en saadan stor og omfattende Overveelse, at det ikke vilde være muligt for et Udvalg at udføre dette Arbejde; men jeg haaber, at den ærede Indrengsminister, dersom det Ændringsforslag, som her er stillet, skulde blive vedtaget, vil indtil en følgende Samling tage under Overveelse, hvad der bør gøres i saa Henseende. Derfor er der af tre Medlemmer stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at indskrænke den Bemyndigelse, hvorom der søges, til, hvad der i Dieblisset maa siges at være strengt nødvendigt. Hvorvidt dette Ændringsforslag er fuldstændigt rigtig affattet, kan jeg ikke have nogen klar Mening om, da jeg ikke har haft Leilighed til at forhandle derom med egentlig sagkyndige Mænd. Skulde det ikke være fuldstændigt rigtig, haaber jeg, at der maa blive Leilighed til yderligere at ændre det ved 3die Behandling. Jeg skal derfor henvende mig til det ærede Thing, om det ved at vedtage dette Ændringsforslag vil tilkjendegive, at dette er en Sag, som man ønsker nærmere undersøgt, inden man giver den høie Minister en saa udstrakt Myndighed som den, han vilde faae, hvis dette Lovforslag blev vedtaget uden Ændring.

Steenstrup: Jeg vil kun udtale, at det i høi Grad overraskede mig, at dette Lovforslag gik igjennem ved 1ste Behandling næsten uden Dmtale. Det ærede Medlem, som nu har stillet Ændringsforslag til denne Behandling, omtalte det rigtignok, men det var kun ganske løseligt. Jeg indrømmer, at jeg ikke overfor den nærværende ærede Indrengsminister finder, at der er den fjerneste Fare ved at vedtage slike Bestemmelser, men man veed ikke, hvorledes Regjeringen i Fremtiden vil stille sig, og det forekommer mig rigtignok, at dette Forslag er saa omfattende, at man egentlig ikke ser, hvor det ender. Der staar „etter Begjæring fra vedkommende Havne eller Brobestyrrelser“; men det er mig ikke klart, om det vil sige, at der ikke kan indkomme andre Bestemmelser i disse Reglementer, end hvad disse Reglementer andrage paa. Selv om det imidlertid er Meningen, kan man ikke negte Muligheden af, at en i et enkelt Dieblit værende Bestyrrelse paa et eller andet Sted kunde finde paa ganske mærkværdige Ideer med Hensyn til at andrage om Noget, som i høieste Grad stred imod Folks almindelige Fordringer med Hensyn til Færdselsveiene. Man kan virkelig faafatte saadanne Bestemmelser, som i høieste Grad kunne være til Gene. Ændringsforslaget vil derimod i den Grad indskrænke Lovforslaget, at det fra at være en Kamel — om jeg saa maa udtrykke mig — falder ned til at blive en Flue; thi det indskrænker hele Lovens Omfang fra at omfatte alle Havne til kun at omfatte Rjstehavns Havn i en bestemt speciel Retning. Jeg kan tiltræde, hvad den ærede For-